

ဖောသုဒ္ဓါ

အမုန်းစေ့တဲ့ ... အချစ်

အပိုင်း - ၁

တောင်ကြီးမြို့လေး၏ နံနက်ခင်းသည် နွေရာသီဖြစ်သော်ငြားလည်း ပူအိုက်မနေပဲ လေနှုအေးလေးများဖြင့် အေးမြနေသည်။

"သမီးနွေး ... အောက်မှာ ရတီ ရောက်နေတယ်၊ သမီးကို နှုတ်ဆက်ဖို့လာ တယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဆင်းသွားလိုက်ပါဦးကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

နွေး အဆင်သင့် သိမ်းဆည်းပြီးသော အဝတ်သေတ္တာကို လက်မှဆွဲကာ အောက်ထပ်သို့ လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

"သူငယ်ချင်း နွေး ..."

ဟုဆိုကာ အပြေးလာဖက်ရှာသော ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သော ရတီပင်။ ငယ်စဉ်တည်းမှ အတူတူကြီးလာကြပြီး ညီအစ်မများကဲ့သို့ သံယောဇဉ်ကြီး လှသည့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ ခွဲခွာမှုမှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာ ကောင်း လှသည်။

ဖေဖေသည် အစိုးရရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ နိုင်ငံတော်မှ တာဝန်ချထားပေးသော နေရာတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရလေ သည်။ ဖေဖေဇာတိမှာ မိုးကုတ် တွင်ဖြစ်သည်။ ရှေ့နေ ဖြစ်ဖြစ်ချင်းတွင် မုံ ရွာဘက်သို့ ရွှေ့ပြောင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။

မုံရွာတွင် သုံးနှစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီးနောက် မန္တလေးတွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်ရန် ပြောင်းခဲ့ရပြန်သည်။

ဤတွင် မန္တလေးသူဖြစ်သည့် မေမေနှင့်ဆုံတွေ့ကာ လက်ထပ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မန္တလေးတွင် ဆယ်နှစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီးနောက် တောင် ကြီးမြို့သို့ ရွှေ့ပြောင်းခဲ့ပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မမှာ ၄နှစ်သမီးအရွယ် သာ ရှိသေးသည်။ ယခု ကျွန်မ အသက် ၁၆နှစ် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကာစ လေးတွင် ရန်ကုန်တိုင်းရှိ ဗဟိုတရားရုံးသို့ ရာထူးတိုး ရွှေ့ပြောင်းရမည် ဖြစ်သည်။ ရှေ့နေဘဝတွင် ၂၅ နှစ် အချိန်များစွာ မြှုပ်နှံခဲ့ပြီးနောက် ရရှိလာ သည့် အောင်မြင်မှုတစ်ခုပင်။

ဖေဖေ၏အိပ်မက်မှာ တစ်နေ့တွင် ဗဟိုတရားရုံးတွင် တရားလွှတ်တော် ရှေ့နေ အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခွင့်ရရန်ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ဖေဖေ အိပ်မက်တွေ အကောင်အထည် ပေါ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဖေဖေ၏အိပ်မက်တင် မဟုတ်၊ ကျွန်မ၏အိပ်မက်လည်း မကြာခင် ပြည့်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်မြို့၏ဂုဏ်သတင်း မွေးပျံ့ကျော်စောလှသည့် တော်ဝင် စီးပွားရေး တက္ကသိုလ်တွင် တက်ဖူးချင်ခဲ့မိသည်။ လူချမ်းသာ သားသမီးများသာတက် နိုင်သည့် ထိုကျောင်းမှ ကျောင်းပြီးလျှင် မည်သည့်နေရာတွင်မဆို အလုပ် ဝင်ရလွယ်ကူပေသည်။

လစာများများနှင့် အလုပ်ရနိုင်ပေသည်။ လူအထင်ကြီး လေးစားခြင်းကို လည်း ခံရပေသေးသည်။ ဖေဖေ အမြဲပြောသည့် စကားမှာ ရန်ကုန်မှာသာ တာဝန်ကျလျှင် သမီးငယ်လေးကို ဒီကျောင်းထားပေးချင်တယ် ဟူ၍ပင်။ ထို့ကြောင့် ယခုရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရမည်ဆိုသော သတင်းကြားတော့ ထုန် မိမိတတ်ပျော်မိသည်။ သူငယ်ချင်း ရတီနှင့်ခွဲရမည့် အတွက်တော့ လွန်စွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါသည်။

"နွေး ... နင်ကတော့ ပျော်နေမှာပေါ့ တော်ဝင် စီးပွားရေး တက္ကသိုလ်မှာ တက် ခွင့်ရတော့မယ်ဆိုပြီးတော့လေ"

"အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါ နင့်ကို အမြဲသတိရနေမှာပါ။ ငါတို့လိုင်းပေါ်မှာ အမြဲဆုံနိုင်တာပဲလေဟာ၊ ပြီးတော့ ကျောင်းပိတ်ရင် လာလည်မယ်လေ ... နော်"

"အေးပါ ဟာ ... နင်ငါ့ကို မေ့မသွားရဘူးနော်"

"အေး ... မမေ့ပါဘူး ရတီရယ်"

"သမီးရေ ... ကားထွက်တော့မယ်၊ သူငယ်ချင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီးလာတော့၊ သမီးမောင်လေးကိုပါ ခေါ်ခဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

ကျွန်မ ရတီလက်လေးကို ကိုင်လိုက်ပြီး ...

"သူငယ်ချင်း ငါသွားပြီနော်"

"အေးပါ ဟာ"

သူငယ်ချင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်မထက် နှစ်နှစ်ငယ်သော မောင်လေး ဇွဲကိုခေါ်ကာ ကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့လိုက်သည်။

ဖေဖေသည် ရှေ့နေအလုပ်ကို ဝါသနာကြီးလွန်းလှသဖြင့် လုပ်ကိုင်နေသော်လည်း ဖေဖေမိဘ မျိုးရိုးမှာ သေးနပ်နံ့ချာသူများမဟုတ်ပေ။ မိုးကုတ်မြို့တွင် ထိတ်ထိတ်ကြဲချမ်းသာသော ကျောက်တွင်းသူဌေးများဖြစ်သည်။ ယခုချိန်ထိ ဘိုးဘိုးဘွားဘွားများက သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေကြသည်။ မေမေမိဘများကလည်း ရေနံလုပ်ငန်းရှင်များ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုမှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိပေ။ မေမေ၏ မိဘများဖြစ်သည့် ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့မှာတော့ ကွယ်လွန်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ရေနံလုပ်ငန်းကို မေမေကသာ ဆက်လက် ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေသည်။

ဖေဖေက ရာထူးနေရာတစ်ခုကို ငွေပေးမဝယ်လိုသောကြောင့် မိမိ အရည်အချင်းနှင့် ကြိုးစားပြီး ၂၅ နှစ်ကြာ ပြီးမှ ထိုနေရာသို့ တက်လှမ်းနိုင် ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မှန်ကန်ရိုးသား ဖြောင့်မတ်လှသည့် ဖေဖေဂုဏ်သတင်းမှာ ရောက်သည့် နေရာတိုင်းတွင် မွှေးပျံ့လျက်ရှိသည် ဖေဖေကြောင့် ကျွန်မ အမြဲဂုဏ်ယူခဲ့ရ ပေသည်။

ရန်ကုန်တွင် နေရာကောင်းကောင်းတွင် အိမ်ဝယ်ထားပေးရန် ဖေဖေက တပည့်ဖြစ်သူကို ခိုင်းထားသည်။

"ရှင့်တပည့်က စိတ်ချရရဲ့လား ကိုနိုင်ရယ်၊ ကျွန်မတို့က သူ့ကိုယုံပြီး အကုန်ရောင်းချ ထွက်လာရတာ ကလေးတွေနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ အခက်တွေ့နေ ဦးမယ် ပြီးတော့ အိမ်ပိုင်မဝယ်သေးလည်း ရနေတာပဲလေ"

"ကဲပါ နှင်းနုရယ်၊ ကိုယ်အားလုံးစီစဉ်ပြီးပါပြီ၊ ကိုယ့်တပည့်လေးက အရမ်း စိတ်ချယုံကြည်ရပါတယ်၊ သမီးနဲ့သားတို့လည်း အရွယ်ရောက်လာ ပြီ ကိုယ်တို့လည်း အသက်အရွယ် ရလာပြီဆိုတော့ အိမ်ကောင်းလေး တစ်လုံးတော့ ဝယ်ထားဖို့လိုပြီလေ၊ ဒါကြောင့် လူကုံထံ အသိုင်းအဝိုင်းမှာပဲ အိမ်ရှာခိုင်းထားတာ"

"လူကုံထံ အသိုင်းအဝိုင်းလောက်တော့လည်း မလိုပါဘူးရှင်၊ တော်သင့်ရုံ ဆို အဆင်ပြေပါတယ်"

"ဘယ်ရမလဲ နှင်းနုရဲ့၊ သမီးကို အခုထားမယ့်တော်ဝင်တက္ကသိုလ်ကို မင်း က ဘယ်လိုထင်နေလို့လဲ၊ ဒါပေါ့သေးသေးကျောင်းမဟုတ်ဘူး၊ မြန်မာ တစ်နိုင်ငံလုံးက ထိတ်ထိတ်ကြဲမိသားစုက ကလေးတွေချည်းပဲ တတ်နိုင်တဲ့

ကျောင်း၊ ပြီးတော့ သားငယ်ကိုထားမယ့် ဒဂုံ ၁ ဆိုတာလည်း မင်းအသိဆုံးပါ။ အနည်းဆုံးတော့ ကိုယ့်ကလေးတွေကို မျက်နှာ မငယ်စေချင်ဘူး။ ကိုယ့်သားနဲ့သမီးကို အကောင်းဆုံး ပြုစုပျိုးထောင်ပေးသွားမယ်။ သမီးတို့နဲ့သားလေးက ကြိုးစားရမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ"

ကျွန်မတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် အပြုံးပန်းကိုယ်စီ ဝေမိသည်။ မိဘမေတ္တာဆိုသည်မှာ ထိုကဲ့ပင် အေးမြ နွေးထွေးလွန်းလှပါသည်။

မကြာမီမှာပင် ကျွန်မတို့နေထိုင်ရမည့် အိမ်သစ်လေးဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ပေသည်။ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးနှင့် စိမ်းစိုနေသည့် မြက်ခင်းပြင်ပါသည့် ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ ပြာလွဲနေသည့် ရေကန်ကြီးလည်းရှိသည်။ ကားလေးစီးလောက် ထိုးနိုင်လောက်သည်ထိ ကျယ်ဝန်းသည့် ခြံကြီး၏ အလယ်တွင် ခမ်းနားထည်ဝါလှသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတစ်ခုရှိသည်။

ဆင်ဝင်ကြီးမှာ လူတစ်ဖက်စာလောက်ရှိသည့် တိုင်လုံးကြီးများဖြင့် သပ်ရပ်လှပစွာ ရှိနေသည်။ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရပ်လိုက်သည်နှင့် ကြီးမားတင့်တယ်လွန်းသည့် ကျွန်းတံခါးကြီး နှစ်ချပ်ကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။

ထို ကျွန်းတံခါးကြီးနှစ်ချပ်ကို ကျွန်မလက်ဖြင့် တွန်းဖွင့်လိုက်လေသည်။ အေးစိမ့်နေသည့် အထိအတွေ့ကို ခံစားလိုက်ရသည်။

အိမ်၏ဝင်ပေါက်ဝတည့်တည့်တွင် အပေါ်သို့တက်သည့် လှေကားတစ်ခုရှိပြီး ထိုလှေကား၏ဘေး အိမ်ဝင်ပေါက်၏ ဘယ်ဘက်အခြမ်းတွင် ကြီးမားသပွာယ်လွန်းလှသည့် ဘုရားခန်းကြီးနှင့် စာကြည့်ခန်းတစ်ခုရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ အိမ်ရှိ အရာဝတ္ထုပစ္စည်းတိုင်းသည် ခမ်းနားလွန်းလှပေသည်။ အိမ်ဝင်ပေါက်၏ ညာဘက်အခြမ်းတွင်တော့ ခမ်းနားပြီး

ကျက်သရေ ရှိလှသည့် တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းများဖြင့် ဆင်ယင်ထားသော ထည်ဝါလှသည့် ဧည့်ခန်းတစ်ခု ရှိနေပေသည်။

သပ်သပ်ခပ်ခပ်နှင့် အရာရာတိုင်းက သန့်ရှင်းနေပေသည်။

အိမ်ကြီးမှာ အပေါ်မှကြည့်လျှင် လိပ်ပြာတောင်ပံဖြန့်ထားသလိုပင်။ အိမ်မကြီး၏ အလယ်ကို နှစ်ထပ်တည်ဆောက်ထားပြီး အိမ်၏ ဘယ်ဘက်တွင်ရှိသော ဘုရားခန်း၊ စာကြည့်ခန်းနှင့် ညာဘက်တွင်ရှိသော ဧည့်ခန်းတို့မှာ သီးသန့်အပြင်သို့ တစ်ထပ်တည်း အနိမ့်ပုံစံဖြင့် ထုတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ချစ်စရာကောင်းလှပေသည်။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မ၏ အိမ်သစ်လေးကို လွန်စွာ သဘောကျလှပေသည်။

"အန်တီနှင်းတို့ ရောက်ကြပြီလားရှင် ကြွပါရှင်"

အသက် ၃၀ ဝန်းကျင်လောက်ရှိမည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က မေမေနှင့်ကျွန်မတို့ကို ကြိုဆိုလေသည်။

"မင်းက မိနွယ် ထင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီနှင်း အရင် အိမ်ရှင်တွေ လက်ထက်ကတည်းက ဒီအိမ်ရဲ့အလုပ်တွေကို လုပ်ရတဲ့အိမ်အကူ မိနွယ်ပါ။ ဒီမှာလည်း အိမ်အကူတစ်ယောက်ခေါ်မယ် ပြောသံကြားတာနဲ့ ဒီအိမ်ကိုဝယ်တဲ့မောင်လေးကို အကူညီတောင်းလိုက်တာပါ ကျွန်မကိုပဲ ဆက်ထားပေးဖို့ကိုပေါ့။ အန်တီတို့ ခိုင်းကြည့်ပါရှင်၊ အဆင်မပြေတာရှိရင် ပြောပါရှင်"

"ဪ ... အေးအေး၊ အခုတော့ အန်တီတို့ ခရီးပန်းလာတယ်၊ နားချင်တယ်၊ အခန်းတွေ အဆင်သင့်ပဲလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ အပေါ်ထပ်မှာ အခန်း ၃ ခန်းရှိပါတယ်၊ ရေချိုးခန်း အိမ်သာပါတဲ့ မာစတာခန်းက ၂ခန်းပါ၊ ရိုးရိုးခန်းက ၁ ခန်းပါ၊ အောက်ထပ်မှာက

ရိုးရိုးခန်း ၂ခန်း စုစုပေါင်း အခန်း ၅ ခန်းရှိပါတယ်။ ဘယ်သူ ဘယ်အခန်း နေမလဲ ဆိုတာကတော့ အန်တီနှင်းတို့ပဲ ရွေးပါရင့်"

"ဒါဆို ဖေဖေ မေမေနဲ့မမက မာစတာခန်းယူလိုက်လေ၊ မောင်လေးက ရိုးရိုးခန်းပဲယူလိုက်မယ်၊ မမက မိန်းကလေးဆိုတော့ ဦးစားပေးတာပါဗျာ"

ဖေဖေနှင့်မေမေက သဘောကျစွာ ရယ်ကြသည်။

"ကိုယ်တို့သားလေးတောင် လူကြီးဖြစ်နေပြီပဲကွ"

"ဟုတ်ပါရင့် ... ကဲ ဒါဆို ကိုယ့်အခန်းကိုယ်သွားပြီး နားကြတော့"

"ဟုတ် မေမေ"

"မိနွယ်က အောက်ထပ်နှစ်ခန်းက တစ်ခန်းမှာနေ၊ နောက်တစ်ခန်းကို တော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် အဆင်သင့် ထားပေါ့၊ ဧည့်သည်တို့ဘာတို့လာရင် အဆင်ပြေစေဖို့ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီနှင်း"

အားလုံး အနားယူရန် ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်ဝင်သွားကြလေသည်။ ခရီးပန်း လာသဖြင့် အိပ်ပျော်သွားသည်မှာ နောက်တစ်နေ့ နံနက်မိုးလင်းမှပင်နိုး တော့သည်။

"ဝါး ... အိပ်လို့ကောင်းလိုက်တာ"

ခုတင်ပေါ်မှဆင်းလိုက်ကာ အခန်းတံခါးလေးကို ဖွင့်လိုက်တော့ လေန အေးတို့က ကျွန်မကိုပွတ်သပ် ကျီစယ်သွားပြန်သည်။ တစ်ဖက်က ခြံဆီသို့ အကြည့်တို့ ရောက်သွားမိသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ခြံစာလောက် ကြီးမားလွန်း သည့် ခြံထဲတွင် နှစ်ဆောင်ပြိုင် အိမ်တစ်လုံးရှိနေသည်။ အိမ်ဆိုသည်ထက် ရာဇဝင်ဇာတ်လမ်းများထဲ မြင်ဖူးသည့် နန်းဆောင်များလိုပင် ခမ်းနားလှ သည်။

ခြံထဲ၌ ဟိုဟိုဒီဒီ သွားလာနေကြသော လူများကိုလည်း တွေ့နေရသည်။ အမျိုးသမီးများက ထဘီနှင့်ရင်ဖုံးအင်္ကျီရင်ဖုံးကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆံထုံးထုံးထားကြသည်။ အမျိုးသားများမှာ ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

သွားလာလှုပ်ရှားနေပုံများမှာလည်း ဣန္ဒြေရလွန်းနေသည်။ သူတို့ဟာ ဘယ်လို လူတွေပါလိမ့်ဟု တွေးမိသည်။ ဒီဘက်ခေတ်မှာ ဒီလိုနေတဲ့လူတွေ ရှိသေးလားဆိုတာတော့ ကျွန်မ မတွေးတတ်တော့ပါ။ အိမ်ကြီး၏ အနောက်ဘက်တွင် တန်းလျားတဲ့ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ဘာလဲတော့ မသိပေ။ ကျွန်မအတွေးများကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မျက်နှာသစ် ရေချိုးကာ နံနက်စာစားရန် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

"ဟော ... မေမေ့သမီးလေးနိုးပြီ၊ လာ ထိုင် မနက်စာ စားရအောင်"

ကျွန်မ အရှေ့တွင် လာချပေးသော မုန့်ဟင်းခါးလေးကို အားရပါးရ ရှူရှိုက်လိုက်ပြီး ...

"မုန့်ဟင်းခါး နို့လေးက မွှေးနေတာပဲ မေမေရယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ မိနွယ်လက်ရာ သမီးရေ"

"ဟယ် ... တကယ် အစ်မ မနွယ်ကတော်လိုက်တာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်"

ခဏနေတော့ ဖေဖေနှင့်မောင်လေးတို့ ဆင်းလာကြလေသည်။

"သမီး နွေးရေ ... စားပြီးရင် ပြင်ဆင်ထားချေ သမီးကို ဖေဖေ ကျောင်းလိုက်အပ်ရမယ်၊ ကျောင်းကဖွင့်တော့မှာ နောက်အပတ်ဆို"

"ဟင် ... ဇွန်မှ ဖွင့်တာ မဟုတ်ဘူးလား ဖေဖေရဲ့"

"တော်ဝင်တက္ကသိုလ်က မေလ ၁ရက်နေ့ဆိုတာနဲ့ စဖွင့်ပြီလေ၊ ကံစားကြ... ပြီးရင်သွားမယ်"

စားသောက်ပြီးသောအခါ ဖေဖေက ကျွန်မဆယ်တန်း အောင်လက်မှတ်၊ အမှတ်စာရင်း၊ လိုအပ်သည့် စာရွက်စာတမ်းများနှင့် လိုအပ်သည်များကို ထည့်ကာ ကျောင်းသို့ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ မောင်လေးကလည်း လိုက်ချင်သည်ဟုဆိုသဖြင့် ခေါ်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မတို့နေသည့် နေရာမှာ ရွှေတောင်ကြားရပ်ကွက် ဗဟန်းမြို့နယ်ဟု ဖေဖေထံမှ သိရသည်။

တော်ဝင် ကျောင်းတော်ကြီးသည် ကမ္ဘာအေးဘုရား ကျော်ကျော်တွင်ရှိပြီး မနက်စောစောမို့ ကားရှင်းနေသောကြောင့် နာရီဝက်လောက် မောင်းရသည်။

"ကျောင်းဆင်းချိန်ဆိုရင်တော့ သမီးတို့အိမ်ရောက်ဖို့ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်၊ တစ်နာရီလောက်ကြာမယ်၊ ဒီဘက်က ညနေဆို တအားပိတ်တာ"

"ဟုတ်လား ဖေဖေ"

"အင်း ... အခု နာရီဝက်လောက် ကြာတယ်ဆိုတာ လမ်းမပိတ်လို့၊ ဟော... ဟိုမှာ သမီးတက်ရမယ့်ကျောင်းပဲ"

ဖေဖေလှမ်းပြသည့် နေရာသို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ကြည့်လိုက်လေရာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် မှင်တက် သွားမိသည်။ တီဗွီထဲမှာသာ မြင်ဖူးခဲ့သောကျောင်းကြီးက အပြင်မှာ ပိုကြီးမားနေကြောင်း မြင်လိုက်ရပေသည်။ ခမ်းနားထည်ဝါလွန်းလှသည့် ကျောင်းကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ဖေဖေသည် ကျောင်းကြီး၏ စုံစမ်းနိုင်သည် ဟူသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကပ်ထားသည့် ဂိတ်ဝတွင် ရပ်လိုက်ကာ ကားမှန်ချလိုက်ပြီး ဂိတ်စောင့်ကိုမေးလိုက်

သည်။

"ငါ့ညီရေ၊ အစ်ကိုကလေးကို ကျောင်းအပ်ချင်လို့ ဘယ်ကိုသွားရမလဲ"

"ဪ၊ ဒါဆို ကျောင်းသားရေးရာ ဌာနဘက်ကိုသွားပါ။ အဲဒီမှာ ဌာနခွဲတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ကျောင်းအပ်မှာဆို ကျောင်းကော်မတီဥက္ကဋ္ဌနဲ့တွေ့ပြီး ကျောင်းမှာ လက်ခံ မခံဆိုတာကို အမှတ်စာရင်းတွေကိုကြည့်ပြီး စဉ်းစားပေးလိမ့်မယ်။ သူက လက်ခံပေးပြီဆိုမှ ကျောင်းတက်ခွင့်ရမယ်။ သူလက်ခံမှ ဆက်ပြီးတော့ လိုအပ်တဲ့ ဖောင်ဖြည့် ငွေသွင်းရမယ်။ ကျောင်းဝတ်စုံ၊ လွယ်အိတ်၊ ဖိနပ်၊ ခြေအိတ်၊ စာအုပ်ထည့်တဲ့လက်ဆွဲအိတ်၊ စတဲ့တူညီကျောင်းသုံးပစ္စည်းတွေရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါ ခင်ဗျာ"

"ကောင်းပါပြီ"

ကျောင်းကော်မတီဥက္ကဋ္ဌနှင့် တွေ့ရန် ဝင်သွားကြလေသည်။

"မင်္ဂလာပါ ခင်ဗျာ"

"ဟုတ်ကဲ့ မင်္ဂလာပါ။ ထိုင်ကြပါ။ ကျောင်းတက်မှာက ဒီကလေးနော်"

"ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ သမီးက တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်မြင်သွားပြီဆိုတော့ တော်ဝင်တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် ရချင်ပါတယ်"

"ကလေးမရဲ့ အမှတ်စာရင်းတွေကို ကြည့်ပြီးပါပြီ။ ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးထွက်ထားပြီး အမှတ်တွေကလည်း တော်တော်ကောင်းပါတယ်။ တခြားတက္ကသိုလ်တွေ တက်လို့ရနိုင်ရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့ဒီမှာ လာတက်ရတာလဲ"

"ကျွန်တော့်သမီးက အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ စီးပွားရေး ပညာရှင်ဖြစ်ချင်တယ်။ ပြီးတော့ ပန်းချီပညာရှင်လည်း ဖြစ်ချင်တာလေ။ သူ ငယ်ငယ်လေးတည်းက အိပ်မက်ဆိုပါတော့၊ ပြီးတော့ ဆရာတို့ကျောင်းမှာက ပန်းချီကိုပါ

ထပ်လောင်းပြီး သင်ပေးတာဆိုတော့ တစ်နေရာတည်းမှာ ပညာရပ်နှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်တည်း သင်ကြားနိုင်တော့ ဘာပြောဖို့လိုတော့မလဲဗျာ၊ နောက် ပန်းချီကို ပန်းချီပညာရှင် ဆရာဦးဇော်ရှိန်းကိုယ်တိုင် သင်ကြားပေးမှာဆို တော့ သမီးက အရမ်းကို သင်ယူချင်နေတာ တားမရတော့ဘူးလေ၊ အဲဒီ တော့ မိဘတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပံ့ပိုးပေးတာပါ။"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ဒီကျောင်းမှာတက်ပြီးတဲ့ ကလေးတိုင်းက ဒီကထွက်သွားတာနဲ့ စီးပွားရေးနဲ့ ပန်းချီလောက အသီးသီးကို ရောက်သွား ကြပြီး ခိုင်ခိုင်မာမာကို ရပ်တည်နေကြတာကို တွေ့နိုင်ပါတယ်။"

"တက္ကသိုလ်တက်မယ့်ကလေးတွေကျတော့ အဆောင်သုံးခု ရှိပါတယ်၊ တစ်ခုကတော့ စာသင်ဆောင်ပါ၊ ပန်းချီဆောင်၊ နောက်တစ်ခုကတော့ အားကစားအဆောင်ပါ၊ အားလုံးကို သူ့အချိန်နဲ့သူ သင်ကြားပေးသွားမှာပါ။"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကျွန်တော်တို့ကျောင်းက တစ်နှစ်မှာ နှစ်ခါ စာမေးပွဲတွေ ကျင်းပပါတယ်၊ စာမေးပွဲတွေပြီးတိုင်း ကျောင်းတစ်လ ပိတ်ပါတယ်။"

"မေလမှာ ကျောင်းဖွင့်တယ်၊ ဩဂုတ်လထိ လေးလ စာသင်ကြားပါတယ်၊ ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာကိုပေါ့နော်၊ ပြီးရင် စက်တင်ဘာလတစ်ဝက်ထိ ပြန်လည်သင်ကြား ပို့ချပေးပါတယ်၊ သင်ပြီးသမျှကိုပေါ့၊ ပြီးရင် စက်တင်ဘာ ၁၆ ရက်နေ့ကနေစပြီး စာမေးပွဲတွေရှိပါတယ်၊ စာမေးပွဲပြီး တာနဲ့ အောက်တိုဘာလတစ်လကို ကျောင်းပိတ်ပါတယ်၊ နိုဝင်ဘာ ၁ ရက် နေ့ဆို ကျောင်းပြန်ဖွင့်ပါတယ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလအထိ လေးလ သင်ကြားပါ တယ်၊ မတ်လ လဝက်အထိ သင်ပြီးသမျှကို ပြန်လည်သင်ကြားပေးပြီး မတ်လ ၁၆ ရက်နေ့ဆို ဒုတိယနှစ်ဝက် စာမေးပွဲ လုပ်ပါတယ်၊ ပြီးရင်တော့ ဧပြီတစ်လကို ကျောင်းပိတ်ပေးပါတယ်၊ ဧပြီက ၂၈ရက်နေ့ဆို

အောင်စာရင်းထွက်ပြီး ကျတဲ့သူက ဒုတိယနှစ်ကို ဆက်တက်ခွင့်မရဘဲ ပထမနှစ်မှာ ပြန်နေရပါမယ်၊ အောင်မြင်တဲ့သူတွေကသာ အတန်းတက်မှာ ပါ၊ ပထမနှစ်ဝက်မှာရော ဒုတိယနှစ်ဝက်မှာရော စာမေးပွဲမှာ အောင်နိုင်ခဲ့ တဲ့သူတွေသာ အောင်ပါတယ်၊ တစ်ခါကျတာနဲ့ အကျစာရင်းထဲပါ ပါတယ်"

"ပြန်ပေးဖြေတာမျိုး မရှိဘူးပေါ့နော် ဆရာ"

"မရှိပါဘူး၊ အဲဒီလိုပြန်ပေးဖြေရင် အဲဒါကိုအားကိုးပြီး စာကြိုးစားမှု မရှိ တော့ပါဘူး၊ ဘုရင့်နောင် ဖောင်ဖျက်သလိုပေါ့ဗျာ၊ နိုင်အောင်တိုက်ရင်တိုက် မနိုင်ရင်တော့ သေရမှာပဲ၊ ဒါဆိုဘာလုပ်ကြမလဲ၊ နိုင်အောင်တိုက်ကြရုံပဲပေါ့ ဗျာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာကြီးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်လေး ကောင်းပါတယ် ခင်ဗျာ"

"ကျေးဇူးပါ၊ ဒါဆိုပြန်လို့ရပါပြီ၊ ဒီစာရွက်ကိုယူသွားပြီး ကလေးကျောင်း တက်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေယူသွားလို့ရပါပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ကျောင်းကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ ဦးနေမျိုးကိုနှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများ ထုတ်ယူခဲ့ပြီးနောက် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင် အသစ်မို့ ကျွန်မ သိပ်နေသားမကျသေးပေ။ ကျောင်းက လည်း နောက်အပတ်မှဖွင့်မှာ ဖြစ်သောကြောင့် ရန်ကုန်တွင် သူငယ်ချင်းမ ရှိသည့် ကျွန်မအတွက် ပျင်းစရာကောင်းလွန်းလှပါသည်။ ပျင်းပျင်းနှင့် ခြံ ထဲသို့ဆင်းကာ ရေကူးကန်ဘေးရှိခုံတွင် ထိုင်ကာ ဖုန်းသုံးနေလိုက်သည်။

"သမီးရေ ... နွေး"

"ရှင် ... မေမေ"

"မနက်ဖြန် အိမ်တက်အတွက် ဟိုဘက်ဘေးအိမ်ကို သွားဖိတ်လိုက်ပါ ကွယ်၊ သမီး မောင်လေးနဲ့မေမေ တစ်လမ်းလုံးကိုဖိတ်ပြီးပြီ၊ မေမေတို့သွား တုန်းက သူတို့မရှိကြလို့၊ ဒီတစ်အိမ်ပဲကျန်နေတာ သမီးပဲသွားလိုက်နော်"

ကျွန်မ မေမေ ကမ်းပေးသော ဖိတ်စာလေးကိုကိုင်ပြီး

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ သမီး သွားဖိတ်လိုက်ပါမယ်"

"အေးအေး၊ သမီးလေး သေချာဖိတ်နော်၊ ရိုရိုသေသေနော်"

"ဟုတ် မေမေ"

မနက်ကတည်းက ထိုအိမ်ကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားမိနေတာမို့ ဖိတ်စာ လေးကိုင်ပြီး တစ်ဖက်ခြံသို့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ခြံစည်းရိုးက အတော်လေး မြင့်သောကြောင့် ခြံထဲကို မမြင်ရပေ။ ကျွန်မ လူခေါ်ဘဲလ်လေးကို နှိပ်လိုက် တော့ အိမ်ထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး တံခါးလာဖွင့် ပေးလေသည်။

"ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါလဲရှင်"

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ ကျွန်မက ဟိုဘက်ခြံကို အသစ်ပြောင်းလာတဲ့ အိမ်နီးချင်းအသစ်ပါ၊ မနက်ဖြန် အိမ်တက်ပွဲလေးရှိလို့ လာဖိတ်တာပါရှင်"

ကျွန်မ လက်ထဲမှ ဖိတ်စာလေးကို လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့"

"စီစီ ဘယ်သူလဲ ..."

ခက်ထန်လှသည့် အသံပိုင်ရှင်မှာ ထိုအမျိုးသမီးဘေးတွင် ပေါ်လာလေ သည်။ မြန်မာအဝတ်အစား ဖြစ်သော်လည်း ရှေးဆန်လှသည့် အပြင် အဆင်၊ ထုံးဖွဲ့မှုတွေကြောင့် ကျွန်မ အံ့သြမိသည်။ အသားအရေမှာဝင်းဝါနေ ပြီး အလွန်ချောမောလှပသည့် အမျိုးသမီးကြီးသည် သူမအလှကြောင့်ပင် လားမသိ မျက်နှာမှာ အတော်လေး ခက်ထန်လှသည်။ မသိလျှင်

တစ်လောကလုံးကို သူတင်ကျွေးထားရသလိုပင် ဖြစ်နေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးဝတ်ထားသည့် ရွှေများကလည်း ညွတ်အိနေသည်။
ခြေထောက်တွင်လည်း ရွှေခြေချင်း တုတ်တုတ်ကြီးကို ဝတ်ထားပြန်သည်။
ဒီဘက်ခေတ်တွင် ဒါမျိုးဝတ်ဆင်သည်မှာ အတော်လေးကို ထူးဆန်းလှ
သည်။

စီစီဆိုသော အမျိုးသမီးမှာ ဦးခေါင်းကိုညွတ်လျက် ပျာပျာသလဲ ရှင်းပြ
လေသည်။

"ဟို ... သခင်မကြီး၊ ဟိုဘက်ခြံကို အသစ်ပြောင်းလာတဲ့ လူသစ်တွေပါ၊
အိမ်တက်ပွဲ လာဖိတ်တာတဲ့"

ဟင် ... သခင်မကြီး ဆိုပါလား၊ ဘာတွေပါလိမ့်ဟု တွေးကာ ကျွန်မ
တော်တော် စိတ်အိုက်သွားသည်။

"ဖိတ်လို့ ပြီးပြီလား ..."

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ပြီးပါပြီ"

"ဒါဆို တံခါးပိတ်၊ အထဲဝင်တော့၊ အိမ်ထဲမှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိ
တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

စီစီဆိုသော အမျိုးသမီးမှာ ကျွန်မကို အားတုံ့အားနာဖြစ်လျက် တံခါးကို
ပိတ်လိုက်လေသည်။

"စီစီ နင့်ကို အပြင်လူတွေနဲ့ မပတ်သက်ပါနဲ့လို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ၊
ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ ငါမကြိုက်ဘူးနော်"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်မကြီး"

ကျွန်မကြားအောင် တမင် ပြောလိုက်သည်မှန်း ဖြစ်သဖြင့် ဒေါသဖြစ်

လွန်းကာ အသားပင် တဆတ်ဆတ်တုန်မိသည်။ လူကို မတူသလို မတန်သလိုနှင့် ခံရခက်လှသည်။ ထိုစဉ် အဝေးမှ ကျွန်မဆီသို့ သွားရည်တမြေဖြင့် မာန်ဖီကာ ပြေးလာနေသော ခွေးတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ခွေးတို့ကြောင်တို့ အလွန်ကြောက်တတ်သော ကျွန်မ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ဒူးများပင် တုန်၍ ပြေးဖို့ပင် မေ့နေသည်။

ထိုခွေးသည် ကျွန်မကို ခုန်အုပ်လိုက်လေတော့သည်။

ကျွန်မဟန်ချက်ပျက်ကာ မြေပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားလေသည်။ ထိတ်လန့်နေသဖြင့် မျက်လုံးကို တင်းတင်း ပိတ်ထားလိုက်မိသည်။ ထိုစဉ် ခွေးပိုင်ရှင် ဟုထင်ရသည့် လူတစ်ယောက် အပြေးလာကာ ခွေးကိုဝင်ဆွဲလိုက်လေသည်။

"ဟေ့ ... ဗစ်ကီ ... မကိုက်ရဘူးလေ"

မာန်ဖီနေသည့် ခွေးစုတ် သူ့သခင် ပြောလိုက်မှ ငြိမ်ကျသွားကာ ကျွန်မကိုယ်ပေါ်မှဆင်းသွားလေသည်။

"ဟေ့ ... အဆင်ပြေရဲ့လား၊ လာ ထ"

ဟုဆိုကာ ကျွန်မကို လက်ကမ်းပေးလေသည်။ သူကမ်းပေးသည့် လက်ကို ပုတ်ချလိုက်ကာ သူ့ကိုမျက်စောင်း ထိုးပစ်လိုက်လေသည်။

"ရှင် ခွေးမွေးမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ခွေးကြောင့် သူများဒုက္ခမရောက်အောင် ဘယ်လို ထိန်းသိမ်းရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား၊ အခု ရှင့်ခွေးစုတ်ကြောင့် ကျွန်မ ဒဏ်ရာရသွားပြီ"

"ဟေ့ ဟေ့ ... မင်း ငါ့ခွေးကို ခွေးစုတ်လို့မပြောနဲ့နော်၊ ဒီခွေးက တန်ဖိုးကြီးကြီး ပေးဝယ်ထားရတာ"

"ဪ ... ဟုတ်လား ... မှတ်တောင်ထားရဦးမယ်၊ ရှင့်ဘာသာ ဘယ်လောက်တန်ပဲဝယ်ဝယ် ခွေးကခွေးပဲ၊ လူတွေနဲ့အတူနေလို့ ခွေးကနေ လူဖြစ်မလာဘူး၊ အဲဒီတော့ အပိုတွေလာပြောမနေနဲ့၊ ရှင့်ခွေးကြောင့် ကျွန်မ ဒဏ်ရာရသွားတဲ့ကိစ္စ ရှင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဒါပဲပြော"

"ဟ ... ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ၊ ငါ့ခွေးက သူ့အိမ်သူပြန်လာတာလေ၊ သူ့ခြံရှေ့ လူစိမ်းမြင်တော့ ရန်လုပ်တာဆန်းလား၊ ခြံကို သူခိုးကပ်တယ်ထင်လို့ ဖြစ် မှာပေါ့"

"ဘာ ... ရှင် ဘာပြောလိုက်တယ် ... ရှင်က ကျွန်မကို သူခိုးလို့ပြောလိုက် တာလား၊ ကျွန်မရုပ်က သူခိုးပေါက်နေလို့လား"

"ဘယ်ပြောလို့ရမလဲ၊ ခုခေတ်မှာ ရုပ်လေးသနားကမားနဲ့ ခိုးစားနေတဲ့သူ တွေ အများကြီးလေ"

"ဘာ ... ရှင် ... ရှင် ... တောက် ..."

"သခင်လေး ဘာဖြစ်သွားသေးလဲရှင့်၊ ဗစ်ကီ အသံကြားလိုက်လို့ သခင်မ ကြီးက ထွက်ကြည့်ခိုင်းလိုက်တာပါ"

အိမ်ထဲမှာ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက် ထပ်ထွက်လာပြီး သူ့ကို စိုးရိမ်တကြီး မေးနေလေသည်။

"အေး ... ငါ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဗစ်ကီကို အထဲခေါ်သွားချေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

ကျွန်မ ထိုလူနဲ့ စကားဆက်မပြောချင်တော့သဖြင့် အိမ်သို့ပြန်ဝင်ခဲ့လိုက် လေသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ အခဲမကျေ။

"တွေ့မယ် ... ဟွန်း ..."